

**INFORME DEL RECTOR AL CLAUSTRE DE LA
UNIVERSITAT POMPEU FABRA
Sessió de 15 de novembre del 2018**

Transcripció de les paraules pronunciades pel rector

El meu informe comença amb alguns aspectes previs, però procuraré que sigui breu. Tot i que és un informe sobre les activitats de govern de la Universitat, hi ha alguns temes que no vull deixar de comentar.

El primer tema fa referència a una reflexió interna de la Mesa del Claustre, en tant que es vol fer del Claustre l'òrgan de debat òptim per a la vida de la Universitat; que les activitats pròpies i els temes que tracta el Claustre siguin temes d'interès, específics de la Universitat. Encara que la Universitat ha de tractar, sens dubte, els temes que afecten el nostre entorn social, la missió del Claustre no és ocupar-se prioritàriament d'aquests temes, sinó dels temes acadèmics. Tot i així, aquest és el meu informe i no el de la Mesa del Claustre. Jo no en sóc el portaveu; però us volia comentar la nostra idea d'intentar treure el màxim partit del Claustre i ordenar-lo cap a la direcció de les coses que prioritàriament interessin a la Universitat Pompeu Fabra. És evident que en aquests moments l'entorn és convuls, però és precisament per això que faig aquest comentari: no voldríem que es desnaturalitzés el Claustre malgrat que hi ha circumstàncies polítiques en aquest moment que són d'una gran intensitat.

El segon tema és que, a un any llarg ja de les eleccions i a cinc anys des del començament del meu mandat, voldria dir-vos que continuo pensant una cosa que havia mirat d'expressar ja en aquest Claustre des del començament. La Universitat Pompeu Fabra representa una part molt petita del sistema universitari català, i això ens condueix a imaginar que la seva missió no pot ser una missió que repliqui aquelles que ja estan duent a terme les altres universitats del nostre entorn, perquè en aquest cas difícilment podrem fer la nostra pròpia vida, i difícilment es podrà orientar la Universitat cap a aquelles missions que li són més pròpies. Un 7% difícilment determina el 93% restant. El que té sentit de la Universitat Pompeu Fabra és, precisament, que intenti aportar alguna mena de singularitat al panorama universitari.

Posem per cas la Universitat de Barcelona, que és una universitat generalista. Probablement, no hi ha una gamma d'estudis que es facin a la UPF que no es facin també a la UB en aquests moments. La qüestió és quin incentiu tindria el govern de Catalunya per mantenir una universitat petita, que és molt més cara, que no pas invertir alguns diners més que farien feliços a la UPF, que serien molts menys dels que inverteix el govern en la UB, per donar un servei bàsic similar. De manera que continuo pensant que forma part de les meves obligacions mirar de conduir, en la mesura del possible i sense extralimitar-me en les meves funcions, la Universitat Pompeu Fabra cap a posicions d'una certa singularitat i originalitat.

És un moment també de molta confiança en els meus col·laboradors. De fet, dedicaré la major part d'aquest discurs a parlar d'alguns dels projectes que tenen entre mans els membres del Consell de Direcció, que compten també amb els responsables de les unitats de coordinació acadèmica, amb el gerent, els vicerectors i el secretari general.

Deia que és un moment d'una gran confiança, no perquè abans no fos un moment de confiança en les persones que acompanyaven el govern de la Universitat; sinó perquè, precisament, crec que s'ha construït aquest ambient de confiança i aquesta sensació que la resposta, la implicació i el talent dels meus col·laboradors és molt interessant i molt gran, i voldria que el Claustre sabés aquesta opinió per part meva, aquesta satisfacció que tinc en aquest moment amb tots ells.

A tots els col·laboradors els demano també una altra cosa: mirar d'aplanar la nostra organització. La nostra organització no és original en aquest aspecte i m'agradaria que també ho fos. Les universitats estan molt jerarquitzades; són estructures arborescents amb molts nusos, moltes branques i subbranques i divisions i més divisions i, segurament, cadascuna té una consciència en certs moments de la vida acadèmica. Cada un dels membres de la comunitat té una certa consciència de quin és el punt que ocupa en aquesta estructura arborescent. Els millors projectes de la universitat són aquells que fan sortir el coneixement allà on hi és la destresa i la solvència professional. Per això necessitem algun incentiu perquè aquesta organització sigui una mica més planera o molt més planera, si és possible. Això no vol dir que hagi de ser més dèbil.

La imatge del roure, que és molt complex i, precisament, té una estructura amb molta distància entre uns nusos i uns altres, és una imatge que hauríem de corregir amb la de la forma del baobab, per dir un altre arbre que no és molt més aplanat però que és un arbre amb una fusta de molt més baixa qualitat. L'ideal seria tenir roures amb aspecte de baobabs, forma de baobabs. De manera que demano a tots els col·laboradors més immediats que agafin una mica d'aquesta lògica en els temes d'ordre i govern de la Universitat, i crec que estem avançant força en aquest joc entre el baobab i el roure.

També tinc la impressió que aquest bon ambient intern coincideix ara amb una època en què no hi ha el millor ambient de portes enfora de la Universitat. La meva impressió és que, probablement, el que nosaltres podem guanyar com a universitat ens ho haurem de guanyar tots sols. Vull dir amb això que no és el moment en què el sistema universitari de Catalunya afavoreix la màxima col·laboració i amistat entre les diverses institucions que en formen part, i això em convida a dir que comptin amb la nostra més absoluta solidaritat, col·laboració i cooperació en tots els temes; però, alhora, que ens deixin volar tranquils amb les coses que nosaltres volem fer sense perjudicar els altres. Perquè, de vegades, tenim la impressió que les feines de govern en segons quines instàncies consisteixen més aviat a tallar les ales que no pas a fomentar el vol. Nosaltres volem ser una universitat del món compromesa aquí, a Catalunya; però una universitat del món amb criteris relacionats amb aquesta idea: una universitat que es reconegui en general al món.

La meva següent consideració dintre d'aquestes prèvies fa referència als Estatuts. Vull fer un aclariment, que ja he fet, i demano disculpes per insistir-hi; però no estic segur que tot això hagi estat comunicat d'una manera prou clara a tothom. Tothom sap que els Estatuts de la Universitat que s'havien de discutir en aquest Claustre es van retirar perquè hi havia un nombre d'esmenes que feien impracticable tractar-los en el Claustre. A partir d'aleshores es va fer una negociació amb els principals signants de les esmenes per veure

si es podia simplificar; però com que això no va ser així es va retirar la proposta per començar noves negociacions per veure si es podia anar a una reforma dels Estatuts conjunta, és a dir, a una reforma que no suscités controvèrsies especials en el Claustre des del punt de vista de quina seria la ponència; sinó que, més aviat, estigués construïda des de dintre. És a dir, des dels espais en els quals hi havia comprensió i punts de vista semblants. Això s'ha intentat en diverses ocasions i tampoc ha estat possible. Vull subratllar que l'actitud dels primers signants de les esmenes ha estat una actitud absolutament constructiva i correcta. No prejudic cap mena d'intenció estranya que no sigui per al progrés de la Universitat. Però si que s'ha d'entendre que aquest Claustre té algunes inconsistències des del punt de vista estructural: quan tenim una quantitat molt important d'esmenes, el Claustre no el podem fer perquè els que en formem part tenim un temps raonable per dedicar-nos-hi. I el Claustre s'ha de cuidar. Si fem claustres extraordinàriament llargs i feixucs, les persones que es presten a formar-ne part, a qui ja els suposa un augment de feina... doncs difícilment podrem cuidar al Claustre i fer-ne l'òrgan de direcció i de debat de la Universitat, que és el que ha de ser.

També volia dir una altra cosa respecte als Estatuts de la Universitat: tenim un funcionament actual de la Universitat amb les UCA, que crec que s'han de canviar de nom –ja ho vaig dir el dia d'inauguració del curs–. També tenim les UGA, i la reforma dels Estatuts afectava bàsicament el reconeixement d'una estructura que és ja una realitat que fa funcionar la Universitat. En algun moment del temps els nostres Estatuts s'hauran d'adaptar a com funciona la Universitat perquè, si no, ens trobarem en una situació tan galdosa com que els Estatuts de la Universitat no reflecteixen allò que fa la Universitat. I pretendre canviar el que fa la Universitat perquè els Estatuts diuen una altra cosa és segurament una missió una mica absurda, sobretot quan els Estatuts no formen part de la feina pròpia i específica d'una universitat. Una universitat no és una institució que es dedica a fabricar estatuts o a reformar-los. És una institució que es dedica a fer cursos, a fer docència, a preparar la recerca, a intentar relacionar-se amb la societat que li dona suport, i aquestes són les coses que hem de fer, i seria molt estúpid per part meua intentar provocar –encara que fos per guanyar-la– una confrontació en aquest Claustre al voltant d'un tema que, en definitiva, no forma part de la part pròpia d'una institució acadèmica com és una universitat. De manera que quedi molt clar no que no hi hagi ja més preguntes sobre aquesta qüestió, sinó que no forma part de la nostra missió i del nostre esforç en aquests moments. Seria una mala manera de servir els principals interessos de la Universitat entestar-nos a fer que aquest Claustre acabi aprovant una reforma dels Estatuts que reflecteixi d'una manera ben pròpia la realitat. Trobarem, sens dubte, i d'una manera imminent, circumstàncies més favorables per fer-ho i, naturalment, els fets i la realitat segueixen el seu curs i no han de ser interromputs per trobar una fórmula més expeditiva per a la reforma dels Estatuts. La reforma demana una aprovació després dels debats i una aprovació de les tres cinquenes parts dels claustrals. S'ha estudiat quina és l'assistència dels claustrals a les reunions, tot i que l'assistència al Claustre és una obligació que no sempre es compleix i que, difícilment, les autoritats tenen manera de trobar coaccions per fer-la complir. No hi ha una tradició respecte a aquesta qüestió, de manera que sotmetre una proposta com aquesta a una certa fragilitat en la constitució dels mateixos claustres no és assumible. Crec que interessa mantenir controvèrsies, debats i confrontacions en aquest Claustre sobre els temes més importants de la Universitat; però, sobre els Estatuts, tot i que potser això no sigui compartit, em sembla una veritable disfunció en aquest moment. De manera que no hi haurà per part meua en aquests propers mesos cap proposta de reforma dels Estatuts de la Universitat. Queda prou clar que les UCA i les UGA són un exemple de concòrdia i de bona organització.

La següent reflexió fa referència a la neutralitat. Cada vegada que m'he pronunciat des del punt de vista de, gairebé diria de sentiments personals, o que ens hem pronunciat en el Consell de Direcció de la Universitat sobre la nostra contrarietat, el nostre disgust pel fet que persones que formaven part del govern de la Generalitat de Catalunya o persones que estaven al capdavant d'organitzacions socials de molt prestigi i considerades enormement benvolents en el nostre entorn, he rebut bastants missatges de col·legues, de membres de la comunitat universitària, que em reclamaven neutralitat. Vull fer ara una petita explicació, perquè em sembla que també correspon al Claustre conèixer com veig la qüestió de la neutralitat. Hi ha circumstàncies en què el silenci és tan eloqüent com les paraules. Tots nosaltres sabem en quins moments callar acaba resultant tan significatiu i tan poc neutral com dir alguna cosa de manera que la neutralitat costa bastant de definir. El que es pot demanar al responsable d'una organització universitària com la nostra és que tingui un cert equilibri; que sigui conscient de quins són els sentiments i les preferències de les persones que formen part de la comunitat, i crec que aquest equilibri es troba més aviat en el terreny de les observacions.

He pogut fer observacions de disgust i de contrarietat, però són observacions de tipus personal, diguem d'ànims a les persones afectades; d'ànims a les persones de la nostra mateixa comunitat que estan afectades per circumstàncies extraordinàriament discutibles. Mai no he portat la Universitat a cap mena de militància conjunta en cap de les posicions que es podrien definir avui dia aquí, a Catalunya, sobre el procés i sobre la situació política general de l'estat espanyol. Crec que això no ho he fet i, per descomptat, com que parteixo d'això fins que no m'indiquin el contrari no callaré sobre aquest tema perquè seria, com us dic, un silenci culpable, al qual de cap manera em puc adscriure.

La darrera consideració general abans d'esmentar alguns projectes que tenim en marxa a la Universitat és la balança entre els drets i el benestar de la comunitat, que és un tema que, en certa manera, tant si ens agrada com si no, està en joc. Això sí que continua preocupant-me en un sentit positiu, és a dir, que la meva actitud i la dels meus col·laboradors ha estat sempre tenir extraordinàriament en compte que, perquè la Universitat vagi bé i progressi, hi ha d'haver un grau acceptable de benestar, de satisfacció per part de tots els membres de la comunitat. Arriba un moment que és difícil fer-ho sempre personalment; però hi ha persones que m'ajuden. Sempre demano que ningú es guardi els seus problemes i els expressi amb tota la claredat, perquè nosaltres, el nostre govern, té els instruments, les persones i els interlocutors adequats per trobar solucions a les dificultats que, en definitiva, són el primer obstacle per al benestar de la comunitat, que és una condició necessària perquè els objectius puguin complir-se. M'importa molt que siguem feliços i que estiguem contents i –prefereixo dir-ho gairebé d'una manera ingènua– el més amics i ben instal·lats que puguem en el context de la nostra universitat i que tothom l'estimi i se senti content per la raó de formar part de la Universitat Pompeu Fabra. Es va fer una enquesta que demostra que hi ha un grau molt alt d'identificació amb la nostra organització (70%), i això em satisfà; però voldria estar ben segur que aquest grau d'identificació és un grau d'identificació amb el plaer i no amb el dolor de treballar aquí, a la Universitat, i espero que anem en aquesta direcció en alguns projectes.

No es tracta de dir només coses bones. Teniu tots vosaltres, per una banda, la memòria del curs 2017-2018, que és molt completa, en format vídeo i en format web, i per l'altra, un document sobre el resum de l'activitat de la Universitat Pompeu Fabra del curs 2017-

2018. Aquest document s'estructura a partir del Pla Estratègic. Demano excuses si no esmento tots els projectes, però miro de seleccionar-ne alguns.

Docència. Projecte EDvolució, lligat amb el projecte d'innovació docent. És un projecte que ens obliga a plantejar-nos seriosament i a fons per què les reformes dels plans d'estudis derivats de la reforma de Bolonya se'ns han indigestat, en algun sentit, en aquesta universitat, i per què ens costa treballar fins a les últimes conseqüències aquests plans d'estudis fets amb molta dedicació i que tenen, evidentment, molts elements interessants. No ens ajuda a fer el millor en docència tenir uns plans d'estudis que no ens deixen treure el cap per respirar; per mirar-los una altra vegada; per reformar-los; que ens trenquen la possibilitat de mirar de treure el cap i mirar què és el que hauríem de fer de més bo en aquesta universitat. Això s'ha d'enfocar d'alguna manera i ho hem batejat amb aquesta paraula, *EDvolució*, que suposo que intenta fer servir les paraules *evolució* i *educació* en una sola paraula. Hem d'optimitzar els nostres recursos materials, la capacitat de dedicació al nostre professorat. No em resulta grat veure el professorat de la Universitat estressat i el personal d'administració i serveis estressats a causa de la manera com hem decidit organitzar la nostra docència, i crec que això s'ha de revisar a fons. I considero que és el que s'està preparant en aquest programa summament participatiu, obert a tothom.

Naturalment, una revisió d'això va molt més enllà de les graelles i dels càlculs d'hores i de crèdits que fem servir. No es tracta de posar fundes noves a conceptes vells, sinó un treball de poder pensar perquè, de vegades, ens imposem obligacions que no són les millors i que no són ni tan sols bones per complir. I poso com a exemple l'acreditació. És veritat que hem tingut un gran èxit en aquest procés. Però cal plantejar-se que la qüestió de l'acreditació sigui una obligació i no una opció. El personal està totalment saturat, necessitant més tècnics, més especialistes per formar part de les comissions. I una possible solució passaria posar "opció" allà on diu "obligació" i l'agència passaria a ser una institució estimada per tots nosaltres.

Respecte a la docència, també tinc una altra nota que no és l'acreditació, que és el tema de la utilització del català. Volia aprofitar per dir-vos el meu compromís de creixement de la proporció de la docència en català, que és un tema que, personalment, sembla que té altres condicionants, ja que la UPF és una universitat molt internacionalitzada i, per tant, té moltes classes en altres llengües que no són el català i que tampoc són el castellà. Tot i així, el compromís s'ha assolit. El percentatge de creixement de l'ús del català a la docència ja s'ha acomplert. Amb això no vull dir que n'estigui satisfet del tot. Em queda una qüestió sobre quin hauria de ser l'ús òptim del català en una universitat com la nostra. Crec que aquesta pregunta l'hem d'assumir perquè, evidentment, no és el 100%, i si no és el 100%, quin és el percentatge òptim d'ús del català en una universitat catalana i de vocació absolutament catalana com la nostra? Això és una qüestió que algun dia caldria aclarir. M'agradaria tenir un mètode per calcular no una quantitat fixa, perquè evidentment no hi ha quantitats fixes, però sí un mètode per decidir quin hauria de ser el nostre compromís i aspiració. En tot cas, si la nostra aspiració era provisionalment el creixement d'un 10% en l'ensenyament en català, això està aconseguit.

Recerca. Els recursos de recerca no han parat de créixer i, des d'aquest punt de vista, vull demanar un gran respecte pel nostre professorat, que ha fet una aportació molt gran en aquesta direcció. És veritat que tenim molt pocs professors permanents a la Universitat i, entre el professorat que no és permanent, hi tenim persones que haurien de ser professors

permanents, i que ho seran en el futur. Nosaltres no tenim manera d'exigir activitat de recerca al nostre professorat un cop s'ha consolidat, un cop s'ha acreditat i, en canvi, el nostre professorat –al qual no tenim manera d'exigir-li aquesta activitat de recerca– la fa amb dedicació i professionalitat. Podreu comprovar als gràfics de l'informe el creixement de la recerca fins a un espai que no s'havia explorat. Per tant, podem ser optimistes.

També voldria dir respecte a aquest tema que hi ha hagut un gran progrés en l'espai de doctorat, i mereixen les meves felicitacions perquè hi ha molt pocs efectius i recursos, i és una qüestió bàsica per al model d'universitat que tenim. El doctorat l'hem de mimar i cuidar al màxim i les persones que s'hi dediquen mereixen un comentari avui, aquí, d'agraïment per part meva.

Destacar també que, a través de la recerca, en una època de taxa de reposició que ens impedia la contractació permanent de professorat, hem aconseguit alguns recursos per a la captació de talent, com per exemple programes de *tenure track*. Hi ha una bona quantitat de professors que s'han contractat d'aquesta manera, i aquesta també és una manera de sortir d'aquesta mena de contradicció que, de vegades, es planteja entre la docència i la recerca. També les raons de recerca i la contractació que hem pogut fer per raons de fons de recerca ens han servit per fortificar la docència, perquè tenim més professors per fer docència gràcies a una contractació que s'ha fet amb criteris només de recerca a causa, com deia, de la taxa de reposició.

Destaco la posada en marxa de la nostra *start-up* per la transferència *Upf Ventures*, que es va crear fa al voltant d'un any i mig per acord del Consell de Govern i que s'ha posat en marxa amb la contractació d'una persona que s'hi dedica intensament.

Es tracta d'una obligació, d'una assignatura pendent, i és una manera de vincular-nos al nostre entorn i de fer promoció de la Universitat i de trobar més recursos. En definitiva, de trobar una sortida natural a la recerca de la manera que és pertinent, és a dir, passant també pel nostre entorn però col·locant-nos en el món buscant persones que puguin estar interessades en els resultats de la nostra recerca, per fer d'això alguna mena de valor de bona economia i benestar.

Entorn i projecció. En primer lloc, volia esmentar l'acord per a la creació de la càtedra Pompeu Fabra, que porta ja dos anys llargs en funcionament i que es veu alimentada constantment amb activitats: jornades anuals, publicació de les obres completes de Pompeu Fabra, publicació d'un còmic, etc.

Respecte a la projecció internacional vull destacar, entre altres temes, el doctorat honoris causa de la professora Dorcas Muthoni, que suposa la interacció amb una persona que ha desplegat iniciatives carregades de sentit per a les dones joves d'Àfrica en l'àmbit de la tecnologia.

En aquest sentit, vull comentar que hem començat aquest curs una titulació conjunta amb la Universitat Politècnica de Catalunya –Enginyeria Industrial i Economia–, en què s'han matriculat un 26% de dones, i considero que cal esmentar les qüestions d'igualtat de gènere.

Em sento molt satisfet pel guardó que ha rebut la nostra revista electrònica *360upf*, atorgat pel Col·legi de Periodistes.

Pel que fa als rànquings, aquests suposen la possibilitat que siguem vistos des de fora com una universitat interessant. Ens han tractat bé durant tot aquest temps i el rànquing segurament més fi que hi ha és el *Times Higher Education* (THE), que ens ha col·locat com no havíem estat mai: una mica a la vora de les 100 primeres universitats, a la posició 135, i estarem molt a la vora de la dels top 10 d'universitats de menys de 50 anys d'Europa.

Benestar Planetari. És un projecte amb el qual la Universitat vol donar resposta als problemes globals i complexos que afronten el planeta i la humanitat. És també un projecte que permet, al conjunt dels companys de la Universitat, relacionar-se d'una manera diferent, transversalment, creuant les fronteres entre disciplines, departaments i unitats, i generant espais de col·laboració científica i docent entre els diversos camps de la Universitat.

Finançament i governança. Alguns companys arriben a la Universitat pensant que aquí ja està tot pagat. Al llarg d'aquests anys, he sentit comentaris que m'omplen de satisfacció: que nosaltres pensem que ho tenim tot pagat i que passi el que passi aquesta universitat continuarà sent solvent econòmicament i pagarà sempre perquè això és com una obligació de l'Estat... Però ja sabeu que això no és ni molt menys veritat i, per tant, no és menys important la labor de les persones que es dediquen a buscar recursos per a la Universitat, no solament dels que deriven només de la nostra mida i que vénen del govern de la Generalitat; sinó molts altres recursos per després administrar-los correctament. I per això també demano un gran respecte per la Gerència i per tota l'organització d'administració i serveis de la Universitat que fan possible que existeixi com un fet aquesta sensació que tot ens ve donat i que no tenim cap perill des del punt de vista de la nostra retribució i de la nostra continuació en el món de les universitats catalanes.

Voldria dir també que hem tingut bons resultats en el terreny de la transparència. Hi ha un conjunt d'ítems que s'examinen i que els complim: tots, excepte un. Evidentment, els hem de complir tots; però la proporció és molt alta. En la transparència hem d'intentar ser millors, tot i que no hi ha gaire límit de creixement.

Hi ha algunes coses sobre les quals voldria cridar l'atenció, perquè em sembla que són cada vegada més solvents, com per exemple el fet que l'Aula Global sigui al núvol; la iniciativa MyApps, que ens permetrà utilitzar les aplicacions habituals en tota mena d'instruments electrònics sense necessitat de carregar-hi els programes. És un guany i un avantatge molt important actualment.

Hi ha diverses guies també que s'han publicat per aclarir la carrera del PDI. Per exemple, es pot veure a la web cada un dels professors o dels aspirants a professor amb tota claredat: què és el que s'ha d'anar fent per procedir a la seva carrera a banda, evidentment, de la relació amb els seus col·legues en el seu àmbit acadèmic. Naturalment, també el repositori institucional ha crescut i s'ha endreçat considerablement, i la Biblioteca continua acollint donacions. N'estic particularment content.

El Claustre, que ha de formar part d'aquest àmbit de finançament i de governança, s'ha reunit en diverses ocasions. Una d'elles de manera extraordinària per mirar, precisament, de dilucidar o debatre sobre quin és el paper de les universitats en el debat social actual.

El professorat, després de cinc anys de zero contractacions permanents, derivat precisament de la taxa de reposició i de l'absència de jubilacions, ha pogut començar a treballar en el terreny de la promoció. Tenim 18 nous catedràtics; 23 professors contractats pel sistema *tenure track* amb recursos que han vingut, precisament, de fora de la Universitat i que comprometen la situació futura. Tindrem moltes jubilacions de professors molt aviat i, naturalment, no és fàcil substituir-los, si no és gradualment. Aquest és un problema gran que tenim. De manera que contractar ara professors amb la promesa d'una posició permanent al cap d'un cert temps, que és el programa *tenure track*, s'ha posat en marxa, i és una gran proposta per mirar, precisament, de disminuir els efectes negatius que tindrà la jubilació obligatòria de bona part del professorat que va fundar aquesta universitat, ara fa 29 anys. Hem de vigilar moltíssim les proporcions de gènere. En professorat, tenim una relació d'un a dos en gènere, i en personal d'administració i serveis, de dos a un. És a dir, hi ha el doble de dones en el grup de personal d'administració i serveis i el doble d'homes en professorat. Això no són dades bones. Hem de fer grans esforços per sortir d'aquesta vergonya. Això ja ho he dit unes quantes vegades, i tot el que hi faci la Universitat serà poc, a partir de la gestió del Vicerectorat per al compromís social i la igualtat i de l'existència de tots els instruments relacionats amb la igualtat, que estan en molt bones mans en aquests moments. És una feina que no és la menor i circumstancial que té aquesta universitat.

Pel que fa al personal d'administració i serveis, hi ha hagut un bon moviment de concursos: 35 places de promoció interna; 30 de mobilitat i promoció interna; 8 llocs de cap d'unitat de gestió. Tot això, naturalment, és laboriós; però, alhora, comporta progrés i poder demostrar que dins la Universitat hi pot haver promoció, progrés i canvi. Espero que hi hagi un gran resultat a través també del Pla de Formació del personal d'administració i serveis. També vull citar l'enquesta sobre el clima laboral i els riscos professionals.

Hi ha un tema que he explicat al Claustre i en altres llocs respecte als vicerectorats. Crec que en aquesta segona etapa, en aquest segon mandat, havia d'alliberar els vicerectors de la idea que havien de complir funcions, i que el que m'agradava era la idea que tinguéssim projectes i que no se sentissin lligats en aquestes funcions, sinó compromesos amb els seus projectes. Això és una mica difícil d'aconseguir, però crec que dóna resultats, perquè actualment hi ha un munt de projectes que estan en funcionament i que són molt interessants per a la Universitat. Per exemple, no tenim un vicerector d'estudiants. Tenim un vicerectorat que s'ocupa de l'acompanyament dels estudiants al llarg de la seva trajectòria i que em sembla que està fent una gran feina en els seus projectes, perquè els estudiants no són passavolants, com de vegades els tractem. Els estudiants són la font de prestigi més important que té una universitat. Sembla que potser hàgim de parlar de l'excel·lència del professorat per definir una universitat, i ens equivoquem. La nostra mesura de qualitat més gran i allò que tenim de més fort per comunicar al món que som una universitat interessant de Barcelona són els nostres estudiants. De manera que els estudiants han de ser mimats per la Universitat. Són més decisius que cap altre col·lectiu i els programes *Upforward*, el programa *Guru*, que semblen sigles amb algun significat especial, però que volen ser una eina per ocupar-se de la totalitat de la gestió relativa a la relació amb els estudiants, són uns grans avantatges que tenim en marxa en aquest moment.

Naturalment, nosaltres som primer, com deia al començament, una acadèmia i, després, una caixa de ressonància dels problemes socials. I els diversos col·lectius manifesten dintre de la Universitat els seus interessos.

Igualment voldria esmentar el creixement del programa UPF Alumni, que té relació sens dubte amb el que acabo de dir sobre el prestigi de la Universitat i quins són els nostres principals ambaixadors. També vull dir que em preocupa moltíssim dels estudiants la igualtat d'oportunitats. Tenim un conjunt de beques, perquè tota universitat seriosa ha de tenir garanties d'aquesta igualtat d'oportunitats. Intentem, precisament, tenir el contacte amb els estudis de Batxillerat, perquè el problema de vegades de la igualtat d'oportunitats no és a dins de les universitats, sinó abans d'entrar-hi. Els estudiants que, quan tenen 14 o 15 anys, han de posar-se a treballar en comptes de continuar els estudis... Estem renunciant a persones que, segurament, tindrien el talent òptim per venir en aquesta universitat, però que estan treballant. Això és un luxe que no ens podem permetre de cap manera.

Voldria esmentar també el pla d'internacionalització que proposa la vicerectora Isabel Valverde, que està desenvolupant-se d'una manera, des del meu punt de vista, òptima per intentar impregnar tota la comunitat universitària. Nosaltres hem de ser, sens dubte, una universitat internacionalitzada. Tots i cada un dels nostres elements han quedat impregnats de la consciència i la certesa d'aquest caràcter internacional, i això és el que s'està desenvolupant amb el pla estratègic d'internacionalització i que m'agradaria que es pogués aplicar durant els propers mesos.

Respecte al compromís social i la igualtat, vull esmentar l'aprovació del Segon Pla d'Igualtat Isabel de Villena, en el qual es preveu la transversalitat de la perspectiva de gènere a través de tots els elements i les instàncies de la vida de la Universitat i la perspectiva LGBTI.

Estic molt atent a tots els temes relacionats amb inclusió, sostenibilitat, medi ambient i promoció de la salut que formen part d'aquest desafiament que hem anomenat Benestar Planetari. Les conseqüències de la nostra activitat com a institució d'ensenyament superior i de recerca només poden ser enteses si les pensem també a escala planetària.

Moltes gràcies.